

ikke gaa, før De har sagt mig det. Er De vred paa mig?"

„Nej!“

Noget i dette korte Svar og i hendes Hjertes vilde Banken, som han kunde fornemme helt ude i hendes Haand, tændte pludselig et Lys for ham. Kunde det være muligt! . . . Turde han virkelig tro? . . . Tankerne suste som Stormvind gennem hans Hoved . . . Aa Gud! Kunde det være sandt? . . .

For ikke at skræmme hende tvang han sig med et Opbud af al sin Viljekraft til at være rolig. Skælvende bøjede han sig ned over hende og stammede:

„Hansine, De maa svare mig blot paa en eneste Ting endnu. Sig mig . . . er det rigtigt, naar jeg føler, at det er Gud selv, der har ført os sammen her iaften? . . . Nej, nej. Gaa ikke bort! De maa ikke skjule noget for mig. Holder De lidt af mig? Sig mig det . . . holder De blot en lille Smule af mig?“

Hun rykkede Haanden til sig med fortvivlet Kraft for at komme løs. Men nu laa begge hans Arme omkring hende, og han drog hende til sig med ubehersket Lidenskab.

„Hansine . . . kære, kære Hansine . . .“

Men hun hørte intet længer. Hun var sunket magtesløs sammen i hans Arme. En fortvivlet, krampagtig Graad vældede frem. Det saae ud, som ønskede hun blot, at Jorden vilde aabne sig og opsluge hende.

I samme Øjeblik hørtes der en munter Fløjten fra et Sted i Nærheden. Emanuel vendte sig om og blev ubehageligt overrasket ved at faa Øje paa en Mandsperson, der kom gaaende langs Strandkanten og svippede med en Stok. Øjeblikkelig slap han Hansine og blev blussende rød. Han havde genkendt den unge Hjælpe-lærer Johansen, der efter sin Sædvane snusede omkring her mellem Bakkerne efter enligt gaaende Piger.

„Kom, lad os gaa,“ sagde han hurtigt.

Men Hjælpe-læreren havde trods Halvmørket alle-